

SLADKÝ ŽIVOT

Lucy Kingová
Příběh plný
tajemství

LUCY KINGOVÁ

PŘÍBĚH PLNÝ
TAJEMSTVÍ

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

naposledy se tento měsíc setkáme s bratry Marchettiiovými, o nichž nám vyprávěla Abby Greenová. V březnu to byl Nikos v příběhu O čem slečna nemluví, v květnu Maks v Nebezpečně návykových nocích a tento měsíc je to povídka nazvaná Žena, na niž měl zapomenout a... to je trochu problém. Hlavní hrdina má totiž dvojí identitu. Na západě je znám jako Sharif Marchetti, ve své vlasti kdesi na Blízkém východě pak jako šejk Šaríf. A protože se příběh odehrává tam i tam, vystupuje v knize pod oběma jmény.

Jestliže jeden z bratrů Marchettiiových je Řek, druhý Rus a třetí Arab, podobně složité to budou mít i tři bratři – trojčata – původem z Argentiny z další mé minisérie. S osudem prvního z nich (Příběh plný tajemství) se můžete rovněž seznámit tento měsíc. Jmenuje se Finn, a je to Angličan. V srpnu se dozvíte více o jeho bratrovi, který je už podle názvu příběhu Zkrocení benátského vlka Ital. A třetí, Max, žije kdesi v Karibiku, více se o něm dočtete v romanci Pravidla nejsou pro bohaté v říjnu. Jak je to možné? Trojčata, neznají se, a každé žije úplně jinde? Počkejte si, až mé knihy vyjdou, vše se vyjasní! Všechny tři příběhy napsala Lucy Kingová.

A do třetice příběh na pokračování. Povídka Millie Adamsové Bez tebe jsem ztracen navazuje na Ukračenou princeznu z dubna.

A co že mají všechny tyhle řady, příběhy a hrdinové společného?

S láskou

Váš Harlequin

Lucy Kingová

**PŘÍBĚH PLNÝ
TAJEMSTVÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Secrets She Must Tell

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Lucy King
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8166-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8167-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8168-3 (PDF)

PROLOG

Nedokázala z toho mladíka spustit zrak.

Georgie Wallaceová seděla se sklenkou šampaňského na tmavočervené sametové lavici, táhnoucí se podél stolu, na němž se v nádobě s ledem chladila láhev bublinek. Ustrkla lahodné šumivé víno a cítila, jak jí probublává do žaludku, podrážděného nervozitou.

Její pulz vzrušeně tepal do rytmu náladové hudby, vinoucí se z tanečního parketu. Žilami jí proudila horoucí krev a hlava se jí točila dosud nepoznanou závratí. Nebyla schopná vnímat nic kromě něj. Nic podobného se jí ještě nikdy nestalo.

Snad to bylo tím, že nikoho jako *on* doposud nikdy nespátřila.

Všimla si ho hned, jakmile vstoupil do místnosti, a celý svět pro ni přestal existovat. Ještě před malou chvílí se smála vtípku jedné z kamarádek a nyní se nedokázala soustředit na nic kromě *něj*. Vzduch sršel elektřinou, která pronikala celou její bytostí a vymetla jí z hlavy veškeré myšlenky. Zbystřené smysly se soustředily výhradně na zdroj oněch znepokojivých výbojů a nedokázaly se od něj odpoutat.

Mladý muž nyní mířil směrem od ní. Se svou výškou a sebevědomým vystupováním dominoval celému prostoru, jako by mu patřil. Působil skutečně oslnivě. Každý, kdo mu stál v cestě, uctivě ustupoval

stranou. Nikdo se ho neopovážil upozornit, že v klubu jsou džínsy zakázány.

„Je úžasný,“ zamumlala si pro sebe Georgie a sledovala, jak se mladík usadil na stoličce u rušného baru na druhém konci místnosti. Neznatelně kývl na barmana a ten okamžitě poslušně přiklusal, jako by čekal jen na jeho pokyn.

Podmanivý.

Oslnivý.

Panovačný.

A podle způsobu, jakým do sebe hodil pití, které před něj barman postavil, i pořádně žíznavý.

„Co?“ zeptala se Carla, Georgiina nejlepší kamarádka, která seděla na lavici hned vedle ní. Georgie koutkem oka viděla, jak Carla zaujatě nadskakuje do rytmu podmanivé hudby a přitom se natahuje pro láhev, aby si dolila.

„Ten chlápek u baru,“ odušila Georgie. Nespouštěla z mladíka pohled.

„Který?“ zajímala se Carla.

Georgie nechápala, jak se kamarádka může tak hloupě ptát. „Ten vlevo. S delšími tmavými vlasy a kostkovanou košilí.“

„Rozložitý, s širokými rameny a vyhrnutými rukávy?“

„Přesně ten.“

Carla vrátila láhev do kbelíku s ledem, pohodlně se usadila a chvíli si mladíka bedlivě prohlížela. „Na můj vkus vypadá dost neupraveně,“ ohodnotila ho. „Ale má hezká záda. Zvláště ramena.“

„Souhlas.“ Mladíkovi se pod košilí jasně rýsovaly svaly. Georgii připadalo, že hezčí mužská ramena snad nikdy neviděla.

„Viděla jsi i jeho obličej?“

„Pořádně ne.“ Georgie si stačila všimnout jen silné čelisti a rovného nosu. Než zmizel u baru, mladík kolem ní jen prosvištěl elegantní a sebejistou chůzí.

„Možná kdyby se líp natočil...“

„Pravda,“ souhlasila Georgie a naklonila hlavu na stranu. „Ale i tak je to hodně daleko. Z takové vzdálenosti nic moc neuvidíme.“

„Škoda.“

Georgie napadlo, že jestli má mladík stejně hezkou tvář jako postavu, musí vypadat vážně skvěle. Strašně ráda by si ho prohlédla z bližší vzdálenosti.

Poutal ji však i klid, jaký z něj vyzařoval. Mladík byl zjevně zcela zabraný do svých myšlenek, jako by okolní svět pro něj neexistoval. Seděl u baru úplně sám a zvolna upíjel z další skleničky. Kolem něj to bzučelo jako v úle, avšak on nic z toho nevnímal. Jako by sem ani nepatřil. Působil sklesle a opuštěně.

Kdo to je?

A co tady dělá?

Uvítal by společnost?

Při té myšlence Georgie ztuhla a po zádech jí přejelo příjemné mrazení. Srdce na okamžik ustalo v činnosti, aby se poté rozběhlo s o to větší rychlostí.

Velmi vzrušující...

Teenagerka Georgie, zoufale toužící po rodičovské pozornosti, v barech bez nejmenších zábran kontaktovala pohledné muže a nevázaně s nimi flirtovala. Nebála se o ně při tanci všelijak otírat a užívala si jejich pozornosti.

V šestnácti jí však konečně došlo, že pokud chce, aby ostatní respektovali její hranice, musí si je nejdřív vytyčit sama pro sebe. Definitivně opustila vzorce svého dosavadního vyzývavého chování a začala být maximálně zodpovědná. A to dokonce natolik, že šla ke zděšení svých hippie rodičů studovat práva. Dala svému životu řád, který tak zoufale potřebovala.

Samozřejmě měla pár známostí, ale žádná z nich nebyla vážná. Jednalo se o mladíky z fakulty nebo

o muže, s nimiž se seznámila na večírcích u přátel. V barech už nelovila. Definitivně se zklidnila.

Každý z mladíků ji něčím zaujal, ale žádnému nepropadla ani tělem, ani duší. Její poslední vztah trval půl roku a skončil ani ne před rokem. Mladý bankéř byl sice hezký a hodný, ale jinak ničím nevynikal. Georgii rozchod nijak nebolel a momentálně žádnou novou známost nehledala.

Vrhla se do práce, která ji bavila, a umínila si, že dosáhne povýšení. Na nějaké známosti jí nezbyval čas. Nehodlala se rozptylovat. Nestálo to za to.

Dnešní večer byl však výjimkou. Šla do klubu oslavit narozeniny i vytoužené povýšení s myšlenkou, že by teď mohla ubrat trochu plyn a po dlouhé době se trochu pobavit.

„Dobrá písnička,“ konstatovala Carla a začala na lavici hopsat do změněného rytmu. „Nepůjdeme tancovat?“

Georgie však myslela na něco úplně jiného. Věděla, že by se měla jít natřásat s kamarádkami na taneční parket a na toho hezouna u baru hezky rychle zapomenout. To by bylo nejrozumnější. Jenže proč by měla být rozumná, a zrovna teď, když se chystalo její povýšení? Alespoň jednou chtěla provést něco, co se vymykalo jejímu usedlému já. Toužila se s tím záhadným mladíkem seznámit. Promluvit s ním, flirtovat s ním, oddat se onomu žáru, který v ní vzplál, když kolem ní prošel. Chtěla s ním rozehrát nezávaznou hru a zjistit, jak skončí...

Nevzpomínala si, že by na ni někdo tak mocně zapůsobil jako on. Jako by celá ožila. Zapomněla, jaké to je, pocítit sexuální vzrušení a nechat se jím unášet. Chybělo jí to. A pak, právě dnes měla narozeniny, takže se mohla trochu odvázat.

„Snad později,“ řekla a už nyní myslela na to, jaké to bude, až svůj záměr uskuteční. Žaludek se jí svíral příjemným rozechvěním.

Carla překvapeně vykulila oči. „Jak to? Tanec přece miluješ!“

„To ano... Ale zajdu raději za tím hezounem a zkusím ho trochu rozveselit.“

„Vážně?“ ozvala se Carla po chvíli ohromeného ticha.

„A proč ne?“

„Protože vypadá jinak než chlápci, po kterých obvykle jedeš. Jen se podívej! Takový neučesaný, neupravený...“

„Já vím.“ A právě to Georgii přitahovalo.

„Jsi si jistá?“

„Jsem.“ Tedy snad. Georgie v nezávazné konverzaci nijak nevynikala a pak, neznámý hezoun ji mohl klidně taky odkázat do patřičných mezí. Ani tyto překážky však Georgii neodradily. Co se jí může stát? Pokud ji hezoun odmítne, pokrčí rameny a nonšalantně se vrátí ke kamarádkám. Pokud se však stane opak... Georgie pocítila příval příjemného vzrušení.

„Myslela jsem, že jsi toho už nechala.“

„Nechala. Chci s ním jen prohodit pár slov.“ Pro začátek. Pak se uvidí.

„Jasně,“ zašklebila se na Georgii Carla a ta její pobavený úsměv opětovala. Postavila sklenku na stůl a vstala.

„Drž mi palce.“

„Budu. Ale ty to stejně nepotřebuješ. Jen...“

„Co ještě?“

„Jen pro jistotu... Pokud s ním náhodou přece jen odejdeš, nezapomeň mi poslat jeho jméno a fotku. Co kdyby... A ráno mi zavolej, že jsi v pořádku, ano?“

Finn Calvert upíral nevidoucí zrak do sklenky a nic nevnímal. Kdyby kolem něj začaly padat bomby, bylo by mu to jedno.

Dvanáct měsíců, nanejvýš osmnáct. Tolik života zbývalo jeho otci.

Oznámil mu to před hodinou a Finnovi se zhroutil celý svět.

Před měsícem si otec stěžoval lékaři na potíže s dechem a neustávající kašel. Synovi o tom ovšem nic neřekl. Lékař nařídil důkladné vyšetření a výsledky testů odhalily nádor na plicích. Stačil už vytvořit metastázy, takže na léčbu bylo pozdě.

Byla to devastující zpráva.

Matka zemřela Finnovi už dávno. Nikoho jiného kromě otce neměl. Byl to otec, který ho vychoval a kdo ho jako teenagera mnohokrát tahal z bryndy. V osmnácti Finn oznámil, že chce koupit bar, v němž pracoval. Byl právě na prodej a otec souhlasil. Celou akci zainvestoval a stal se synovým nejlepším rádcem i podporovatelem.

Byli si velmi blízcí a teď otec umíral. Finn si až nyní uvědomil, že peníze skutečně nezmůžou všechno. Byl úspěšný, mocný a bohatý, a stejně nemohl otci nijak pomoci.

Frustrovaně sevřel sklenku a zápasil se směsicí bezmocného vzteku, viny a pocitu nespravedlnosti. Proč právě táta? Proč nešel za lékařem dřív? A proč mu, pro všechno na světě, nic o svých potížích neřekl?

Finn si vyčítal, že on sám si nevšiml ničeho, co by napovídalo, že se s otcem něco děje. Ano, byl příliš zaneprázdněný, momentálně kompletní rekonstrukcí rozlehlého pařížského hotelu, který nedávno zakoupil, jenže to nebyla omluva. Kdyby za otcem jezdil častěji, kdyby si ho víc všímal, kdyby...

Na lítost však bylo pozdě. Finn doufal, že jeho zoufalství utlumí alkohol, ale i ten se ukázal neúčinný. Ani whisky nedokázala otupit šíravou bolest. Přitom Finnovi šlo pouze o dnešní večer. Zítřka ráno si žádné hoře už nebude moct dovolit.

Napadlo ho, že si pro truchlení vybral špatné místo.

Vyzunkl zbytek alkoholu a cítil, jak si whisky propaluje cestu až do žaludku. Bylo tu příliš hlučno, příliš veselí, příliš plno. Finn si umínil, že najde jiný bar, který se k jeho náladě bude líp hodit. V něm se uklidí někam do rohu a bude o samotě zapíjet svůj žal.

A vydá se ho hledat hned.

„Ahoj.“ Mlhu, halící jeho mysl, prorazil příjemný ženský hlas. Do jeho žil jako by náhle vjel nový život.

Finn zvedl hlavu a podíval se na dívku. Stála tak blízko, že by se jí mohl dotknout, kdyby chtěl. Vyzařovala teplo, byla plná energie a velmi hezky voněla. Kypěla sebevědomím a radostným vzrušením. Finnovy oči se zabořily do jejích. Viděl tmavé zcuhané vlasy, rozzářený úsměv a krátké malé večerní s lesklými flitry. Zaplavila ho tak silná vlna chůtice, že málem spadl ze stoličky.

Topil se v jejích hlubokých tmavohnědých očích a nic jiného nevnímal. Připadalo mu, jako by ji znal odjakživa, i když si uvědomoval, že je to samozřejmě nesmysl.

Přitahovala ho s intenzitou, jakou předtím nepoznal. Jako by ho někdo udeřil kladivem. Díval se na ni a pochopil, že dívka za ním nepřišla náhodou. Líbil se jí. Měla rozšířené panenky a vzrušením se jí zvedal a zase klesal hrudník. Další známky toho, že ji neklamně přitahuje, viděl v jejích červení hořících tvářích a zběsilém tepu na šíji. Mírně se k němu nakláněla, aby upoutala jeho pozornost.

Atraktivita byla jednoznačně vzájemná a Finn si říkal, že by toho měl využít. Kde alkohol zklamal na celé čáře, musel pomoci horký a nezávazný sex. Ten jediný mohl úspěšně zahnat myšlenky na otcovu zničující diagnózu.

„Ahoj,“ odušil a usmál se na ni stylem, který měl léty prověřený. Spolehlivě na něj sbalil každou, o kterou stál. Dívce zajiskřilo v očích.

„Nevadilo by ti, kdybych si přisedla?“ zeptala se.

„Naopak,“ odušil Finn.

Hra mohla začít.

PRVNÍ KAPITOLA

O patnáct měsíců později.

Stále žádné zprávy.

Finn hodil mobil otráveně na stůl a oddupal k oknu. Z klubu pod ním duněla hudba, ale on ji nevnímal. Frustrace jím postupovala jako bublající láva. Zíral do temnoty londýnské noci z georgiánského křídlového okna a nasupeně se mračil.

Přede dvěma měsíci našel v pozůstalosti muže, kterého považoval za otce, doklad o adopci. Doposud otřesený zármutkem pátral po svém původu, ale zatím bezvýsledně. Neměl se koho zeptat. Lidé, kteří by mu mohli říct něco bližšího, byli po smrti. Najal si agenturu, která měla být nejlepší z celé Británie, ale i ta selhala. Její pracovníci zatím nezjistili vůbec nic.

Takže Finn se v pátrání ocitl na mrtvém bodě, a to ho přivádělo k šílenství. Přitom jediné, co chtěl, byly odpovědi na otázky, odkud pochází. Potřeboval mít jasno. Po otcově, ne, *Jimově* smrti ho zaplavil bezbřehý pocit prázdnoty. Zůstal na světě úplně sám... Stále tu však byla jistota, že se s tím časem vyrovná. Ta však po nalezení certifikátu padla. Čí je syn? Kdo je jeho rodina?

Chaos, který ve svém nitru od té doby pocítoval, byl nesnesitelný. Finn miloval řád a jistotu. Nyní

nevěděl, čemu má věřit. Dnem i nocí ho trýznily otázky, na něž neznal odpovědi.

Proč ho rodiče vůbec dali k adopci? Cítil se jimi zrazený, oklamáný, opuštěný.

Nejvíce ho snad drtila skutečnost, že mu o tom Jim nic neřekl. Proč zatajil, že není jeho biologickým otcem? Měl tisíce příležitostí k tomu, aby mu to sdělil, nějak vysvětlil, zdůvodnil... A nic. Jaký k tomu měl důvod? Finn Jima zbožňoval. Chodil k němu s žádostmi o radu, obracel se na něj při jakýchkoliv potížích. A pak se dozvěděl, že jeho otec byl vlastně úplně cizí člověk.

Finn to nenesl vůbec lehce. Nedokázal se s tím vyrovnat. Neměl tušení, co za těch třiatřicet let, kdy byl na světě, byla pravda, a co ne. V noci kvůli tomu často nemohl spát. Bloudil penthousem a představoval si všechno možné. Hlavou mu proudily ty nejčernější myšlenky. Pořád dokola si přehrával okolnosti matčiny smrti. Bylo mu deset, když ji přejel autobus. Řidič tvrdil, že ho matka musela vidět, že s ním dokonce navázala oční kontakt. Proto se rozjel, avšak ona mu vstoupila přímo pod kola. Finnovi se zdálo maximálně podivné, že by to udělala schválně. Měla všechno, nač si vzpomněla. Proč by chtěla spáchat sebevraždu? Tak mu to alespoň tlumočil Jim.

Soudní lékař rovněž stanovil její smrt jako nehodu. Jenže Finn o tom začínal stále víc pochybovat. Když mu Jim lhal o okolnostech jeho narození a zatajil mu, že není jeho biologickým otcem, proč by měl mluvit pravdu ohledně jiných záležitostí? Co když matčina smrt vůbec nebyla nehoda, co když jí Finnova přítomnost neustále připomínala, že není schopná mít vlastní dítě a to ji nakonec dohnalo k sebevraždě? Nemohl za její smrt on, Finn? Co když ji trápil, něčím popudil, rozzlobil?

V podvědomí samozřejmě věděl, že je to nesmysl,

jenže co se dozvěděl, že je adoptovaný, jako by se z jeho uvažování vytratila logika. Přišel o svou identitu, o všechno, v co věřil a za co se považoval. Nevěděl, komu a čemu může věřit. Cítil se bezmocný, ztracený, zrazený. Nedokázal se na nic soustředit, jeho schopnost rychle se rozhodovat zmizela. Začal být podrážděný, na lidi kolem sebe jen vrčel a velmi snadno vybuchoval.

Nenáviděl se za to. Kam se poděl ten úspěšný muž, který si tolik zakládal na svých schopnostech? Připadalo mu, jako by přišel o zbroj, která ho chránila před životními nástrahami a na niž celý život spoléhal.

„Šéfe?“

Finn se popuzeně odvrátil od okna k vrátnému nočního klubu.

„Co je?“ zavrčel.

Hromotluka Boba šéfova špatná nálada nijak nevyvedla z míry.

„Někdo vás shání.“

„Kdo?“

„Nemám ponětí. Nějaká žena. Čeká venku a chce mluvit jen s vámi.“

„Žena?“

„Bruneta. Tak sedmadvacet, osmadvacet. Štíhlá. Byla by docela kus, kdyby se víc snažila. Není oblečená do baru. Tvrdí, že se s vámi seznámila v říjnu minulého roku v klubu. Připadá mi totálně praštěná, ale říkal jsem si, že byste to měl vědět. Třeba je to nějaká bláznivá stalkerka nebo tak něco.“

Finn se zamračil. „Kamerový systém?“

„Samozřejmě.“

Vrátný vytáhl ze saka příslušné zařízení a cosi do něj naťukal. „Tady je,“ řekl a ukázal na postavu na obrazovce.

Finn si od něj zařízení vzal, bedlivě si ženu prohlédl a ztuhl.

Georgie.

Setkal se s ní jen jednou, ale doposud na ni nezapomněl, což ho docela štvalo.

Kdyby chtěl, mohl si živě vybavit jejich jedinou, společně strávenou noc. Jako by se to stalo včera... Žhavé pohledy, které si vyměnili u baru. Okamžité naladění na stejnou notu, rozhovor jakoby nabitý elektřinou. Chemie mezi nimi byla neuvěřitelně silná. Sex horký a divoký, nejlepší, jaký Finn kdy měl. Promilovali celou noc a Finn přitom zapomněl na smrtelnou nemoc adoptivního otce. Přesně to tehdy potřeboval. Finn z toho byl natolik celý pryč, že ji před úsvitem málem požádal o telefonní číslo. Pak si však uvědomil, že se dohodli pouze na jediné noci a při tom také zůstalo. Finn na ni však po týdny nepřestával myslet. Vkrádala se mu i do snů.

„Co chce?“ otázal se. Vrátil Bobovi zařízení a snažil se ignorovat horko, které ho zaplavilo jako lavina.

„Odmítá říct. Jen mi pořád strkala pod nos vaši fotku, kterou měla na mobilu.“

Finna napadlo, že je to určitě ta samá fotka, kterou Georgie *pro jistotu* pořídila venku před klubem. Na rtech jí přitom pohrával šibalský úsměv a jemu se z něj rozbušilo srdce jako šílené. Jiná fotografie to být nemohla. Finn sice vlastnil několik sedmihvězdičkových hotelů, špičkových restaurací a exkluzivních barů i klubů, avšak sociálním médiím se vyhýbal. Neměl zapotřebí, aby se na nich ukazoval. Na PR si najal vynikající firmu, která jeho společnosti dělala skvělou reklamu.

„Co s ní mám udělat?“

Finn si zastrčil ruce do kapes a chvíli přemýšlel. Ještě před nějakou dobou by si byl odpovědí jistý. Promluvil by s ní a zjistil, jestli ani ona na něj nedokáže zapomenout a jestli by si jejich žhavou interakci nechtěla zopakovat.